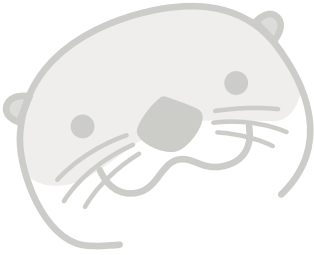

ปลายเทียน

แก้วแก้ว
เขียน

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ปลายเทียน โดย ‘แก้วเก้า’ เป็นจินตนิยายสนุกสนานแปลกใหม่ ไม่เหมือนใครที่ผู้เขียนได้แรงบันดาลใจจากวรรณคดีเรื่อง *ขุนช้างขุนแผน* เมื่อครั้งที่ลงพิมพ์เป็นตอนๆ ในนิตยสาร *สกุลไทย* ก็ได้รับความชื่นชอบอย่างมาก จากผู้อ่านมาแล้ว จากนั้นยังได้พิมพ์รวมเล่มอีกหลายครั้ง และได้นำไปดัดแปลง เป็นละครโทรทัศน์ด้วย

บัดนี้ ‘แก้วเก้า’ ได้ไว้วางใจให้สำนักพิมพ์อรุณจัดพิมพ์ *ปลายเทียน* เพื่อเผยแพร่ในวงกว้าง

สำนักพิมพ์เชื่อว่าเมื่ออ่าน *ปลายเทียน* แล้ว ผู้อ่านจะต้องหยิบ *ขุนช้างขุนแผน* จากตู้หนังสือมาอ่าน แม้จะมีใช้ทั้งเล่ม หากเพียงบางตอนก็ยิ่งดี สมตามเจตนารมณ์ของผู้เขียน

สำนักพิมพ์อรุณ

ตุลาคม ๒๕๖๒

เบื้องหลังปลายเทียน

นวนิยายเรื่องนี้มีรูปแบบและเนื้อหาแตกต่างไปจากเรื่องก่อน ๆ ที่เคยเขียนมา เพราะเป็นการผสมผสานวิธีการบรรยายเรื่องแบบนวนิยายกับบทเสภาสลับกันตลอดเรื่อง ด้วยการนำบทเสภามาเป็นวิธีการพูดของตัวละครสำคัญหลายตัว

เรื่องนี้มีแรงบันดาลใจมาจากความคิดว่าหนุ่มสาวรุ่นใหม่โดยเฉพาะเยาวชนไทยมักห่างเหินวรรณคดีไทยอันเป็นสมบัติของชาติ เยาวชนผู้รักการอ่านในปัจจุบันมีอยู่มากที่กลับไปหลงใหลการ์ตูนของต่างประเทศมากกว่าวรรณคดีไทย สนใจเรียนรู้วัฒนธรรมต่างประเทศมากกว่าเรียนรู้วัฒนธรรมไทย โดยเฉพาะวัฒนธรรมทางภาษาที่แทรกอยู่ในวรรณคดี ผู้เขียนจึงตั้งปุจฉา - วิสัชนาว่า ทำอย่างไรคนกลุ่มนี้จึงจะหันมาสนใจวรรณคดีโดยไม่รู้สึกง่วงหลับเสียบกลางคัน เหมือนพวกเขา มักจะรู้สึกกันในห้องเรียน

คำตอบก็ออกมาเป็นนวนิยายเรื่อง *ปลายเทียน* อย่างที่เห็นกันนี้ คือ การสร้างนวนิยายปัจจุบันให้มีส่วนผสมของเสภาในอดีต

ในเมื่อจุดมุ่งหมายของผู้เขียนเป็นอย่างนี้ จึงไม่ใช้การนำขุนช้างขุนแผน มาเขียนใหม่ในรูปของนวนิยาย จำได้ว่านักประพันธ์ในอดีตหลายคนเคยนำวิธีนี้มาใช้ก่อนหน้านั้นแล้ว ป. อินทรปาลิตเคยนำตอนพลายแก้วเป็นชู้กับนางพิม มาแต่งไว้เฉพาะตอน แล้วตีพิมพ์เป็นเล่ม นักเขียนอารมณ์ขันอีกท่านหนึ่งคือ อ.ร.ด. (เอื้อม รุจิดิษ) ก็นำมาเขียน ใช้ชื่อว่า *อินไซด์ขุนช้างขุนแผน* แทรกเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยร่วมยุคสมัยของท่านเข้าไปในเรื่องนั้น ผู้เขียนยังเด็กมากในตอนนั้น แต่ก็จำได้ว่าอ่านสนุกมากทีเดียว

วิธีของผู้เขียนคือหยิบตัวละครทั้งที่มีและไม่มี (แต่มีแรงบันดาลใจ) มาจากวรรณคดี *ขุนช้างขุนแผน* แต่งเป็นเนื้อเรื่องใหม่แทรกเข้าไป ปนเข้ากับยุคปัจจุบัน ไม่ได้ต้องการพาผู้อ่านกลับไปในอดีตอย่างการเขียนเรื่องย้อนยุค แต่เอาตัวละครจากอีกยุคหนึ่ง (ในเรื่องเรียกว่าอีกมิติหนึ่งเพื่อมิให้สับสนกับนิยายอิงประวัติศาสตร์) มาโลดแล่นแสดงบทบาทอยู่ในช่วงเวลาปัจจุบัน

ระหว่างที่เรื่องนี้ลงเป็นตอนๆ ในนิตยสาร *สกุลไทยรายลับดาห์* ผู้เขียนได้รับคำถามหลายครั้งจากผู้อ่านว่าสร้อยสุมาลีและเพชรกล้ำอยู่ในตอนไหนของ *ขุนช้างขุนแผน* ก็ได้ปฏิเสธมาทุกครั้ง ในที่นี้จึงขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า สร้อยสุมาลีเป็นตัวละครที่ไม่มีตัวตนใน *ขุนช้างขุนแผน* แต่ได้เค้ามาจากการบรรยายสาวงามนางหนึ่งในราชสำนักพระเจ้าเชียงใหม่ ขุนแผนและพลายงามเข้าไปเห็นเมื่อลอบเข้าไปสะกดเจ้าเชียงใหม่ถึงในพระราชฐาน ในวรรณคดีระบุเพียงว่าเป็นนางลูกหลวง หมายความว่า เป็นธิดาเจ้าเชียงใหม่ ในเรื่องก็น่าจะเป็นนางสร้อยฟ้า พลายงามถึงกับตะลึงกับความงามของนาง

หนึ่งสนิทเหนือหมอนดังท่อนแก้ว

พระพักตร์แผ้วมิได้มีรอยฝีไผ่

งามชนงกั๋นค้อมละม่อมละไม

แต่หลังบนตรัยังวิไลประหลาดนาง

นาสิกตละทรงพระแสงขอ

โอษฐ์ล่อเรียมริมเหมือนจิมฝาง

สองปรางอย่างพิพลมะปราง

ดูทรงคอกคองอย่างกลิ้งกลม

งามระหงทรงศรีไม่พีผอม

เพริศพร้อมแต่บาทจนถึงผม

กระหมวดมุ่นเกศากี่น่าชม

ปักปิ่นทองถมราชาวดี

กฤษณาสองข้างพร่างแสงเพชร

สังวาลประดับสลับเม็ดพลอยต่างสี

กำไลกรทองร่อนรูปนาคี

ข้ามรงค์เรือนมณีสีพร่างพราย

แต่ก็แปลก ที่พลายงามมาได้สร้อยฟ้าเป็นภรรยาในตอนหลังก็ไม่เห็นโยตีหรือแสดงความตื่นเต้นให้สอดคล้องกับครั้งแรกที่เห็น (คงจะเป็นเพราะกวีที่แต่งเป็นคนละคนกัน) ผู้เขียนจึงหยิบตัวสาวงามคนนั้นมาตั้งชื่อให้เสียใหม่ว่า

สร้อยสุมาลี เติมตัวละครหนุ่มอีกคนหนึ่งให้เป็นลูกชายของแสนตรีเพชรกล้า แม่ทัพหน้าของเชียงใหม่ซึ่งเสียชีวิตในการรบ

คำว่า ‘แสนตรีเพชรกล้า’ ไม่ใช่ชื่อตัวอย่างที่เข้าใจกัน แต่เป็นชื่อยศ ในวรรณคดีเรียก ‘แสนตรีเพชร’ บ้าง ‘เพชรกล้า’ บ้าง แสนตรีเพชรกล้าเมื่อออกรบกับพลาญงาม แนะนำตัวว่า

“เราเป็นเชื้อเจ้าท้าวคำแมน มียศเป็นแสนตรีเพชรกล้า
เป็นเชื้อชาติทหารชาญคักดา ในลานนาใครใครไม่ต่อแรง”

แต่แสนตรีเพชรกล้าก็ต้องเสียชีวิตด้วยฝีมือแม่ทัพอยุธยา ผู้เขียนจึงสมมุติให้ยศของเขาตกทอดไปถึงลูกชายหนุ่ม เรียกสั้นๆ ว่า ‘เพชรกล้า’ เป็นนายทหารองครักษ์ของลูกสาวเจ้าเชียงใหม่

เมื่อเจ้าเชียงใหม่ยอมแพ้ขุนแผน ก็ถูกนำตัวพร้อมลูกสาวมาถวายเป็นบรรณาการแก่พระพันวษาตามธรรมเนียมของผู้อ่อนน้อมยอมแพ้ นางสร้อยฟ้าไปกับพ่อถึงกรุงศรีอยุธยา แต่ลูกสาวอีกคนคือสร้อยสุมาลี ผู้เขียนสร้างเรื่องให้หลบหนีไปพร้อมกับนางพี่เลี้ยงระหว่างทาง มีเพชรกล้าเป็นผู้พาหนีไปซุ่มซ่อนตัวในป่า ผู้เขียนจึงพาคนทั้งสองพร้อมทั้งนางพี่เลี้ยงตามธรรมเนียมผู้ดีสมัยนั้น มาแสดงบทบาทอยู่ในยุคปัจจุบัน มาพบความแปลกใหม่...สับสน...น่าขัน และน่าเศร้าตามแบบที่พวกเขาจะพึงมีหากประสบสถานการณ์เช่นนี้จริงๆ โดยมิได้ละทิ้งบุคลิกและนิสัยประจำตัวของพวกเขา

เมื่อสังคมไทยเปลี่ยนแปลงไปเกือบไม่เหลือเค้าเดิม การปะทะกันระหว่างสองวัฒนธรรมของไทยจึงเกิดขึ้น และก็ด้วยเหตุนี้จึงต้องมีตัวละครจริงๆ จาก *ขุนช้างขุนแผน* มาเล่นบทบาทบนเวทีด้วยอีก ๒ ตัวด้วยกัน เพื่อเป็นสิ่งที่ชี้ขาดว่าเรื่องควรจะจบลงอย่างไร ตัวละครที่ว่านั่นก็คือขุนแผนและเถรवाद พระเอกและผู้ร้ายสำคัญของเรื่อง และถ้านับโหงพรายประจำตัวขุนแผนด้วยก็เป็น ๓ ตัว

ความยากของเรื่องนี้อยู่ที่การ ‘ถอด’ กลืนอายุของ *ขุนช้างขุนแผน* ออกมาได้ ในนวนิยาย สิ่งที่ยากที่สุดคือการแต่งเสภาให้เข้ากับบรรยากาศของนวนิยาย ในรูปของคำพูดตัวละครจากวรรณคดี พร้อมกับรักษาแบบแผนการแต่งและ

ศัพท์สำนวนที่ใช้ใน *ขุนช้างขุนแผน* เอาไว้ให้ได้รับชาติคล้ายกันที่สุดความสามารถของผู้เขียน

สิ่งที่يارรองลงมาคือการตีความตัวละครให้คงเดิมเอาไว้เท่าที่จะทำได้ มีแต่มีสีสันลงไปบ้าง แต่ก็ไม่ได้บิดเบือนบุคลิกลักษณะไปจนเป็นคนละคน อย่างเช่น ตัวเถรฆาตในนวนิยายก็เป็นพระพุทธรูปไม่ต่างจากในวรรณคดี แต่ก็ขอออกตัวว่า เถรฆาตซึ่งเดิมเป็นตัวผู้ร้ายใน *ขุนช้างขุนแผน* ผู้เขียนมองว่าเป็นตัวร้ายที่น่ารักมากกว่าน่าชิง และถ้าหากว่ามองจากมุมของแกแล้ว บางทีเราก็อาจจะสลดกับชะตากรรมของแกมากกว่านึกสาสมใจ

ส่วนขุนแผนนั้นผู้เขียนมองจากอีกมุมหนึ่งว่า เรายังเห็นขุนแผนในฐานะชายเจ้าชู้เสียจนลืมไปว่าบทบาทสำคัญที่สุดอีกด้านหนึ่งคือข้าราชการที่จงรักภักดีต่อเจ้านายเท่าชีวิต บทในเรื่องนี้จึงเน้นบทบาทของขุนแผนในฐานะนายทหาร ผู้ปฏิบัติตามคำสั่งเจ้านายอย่างสุดฝีมือ พร้อมจะทำทุกอย่างให้หน้าที่ของเขา ลุล่วงไปได้จนจบ โดยไม่มีความโกรธแค้นหรืออคติส่วนตัวต่อฝ่ายตรงข้าม เขาจึงไม่ใช่ทั้งพระเอกหรือผู้ร้าย แต่เป็นตัวละครที่มีเหตุผลของตนเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ

ตอนจบของเรื่องอาจไม่สมใจคนอ่านที่หวังว่าเรื่องนี้เป็นนวนิยายรักเบาสมองสนุกสนานไม่ต้องคิดอะไรมาก จบลงด้วยความสมหวังของพระเอกนางเอก เพราะในความเป็นจริงเรื่องนี้ไม่ได้เขียนขึ้นด้วยจุดประสงค์เช่นนั้น ผู้เขียนตั้งใจจะให้ท่านผู้อ่านเสียตายมาก ๆ กับการสูญหายตายจากไปของตัวละครอย่างสร้อยสุมาลีและเพชรกล้า เพื่อจะเป็นแรงสะกิดใจว่า ในขณะที่ท่านเองก็ละเลยวรรณคดีไทย เห็นเป็นเรื่องโบราณน่าเบื่อหน่ายนั้น ท่านก็กำลังทำให้ชีวิตอันมีค่าเหล่านั้นสูญหายตายจากไปจากการรับรู้ของคนรุ่นท่านและรุ่นลูกหลานของท่านเช่นกัน

‘แก้วแก้ว’

บทนำ

ชายวัยหกสิบ ร่างสูงผอม แต่งกายธรรมดาไม่เป็นที่สะดุดตาใครทั้งสิ้น ก้าวออกจากลิฟต์ตรงไปยังบริเวณหน้าห้องจัดงาน ซึ่งตั้งโต๊ะยาวคลุมด้วยผ้าขาวไว้สำหรับลงทะเบียนผู้เข้าร่วมการประชุมของเก่าที่จัดขึ้นในโรงแรม เจ้าหน้าที่สาวหนึ่งในจำนวนสองคนซึ่งนั่งรอรับอยู่ยิ้มต้อนรับอย่างจำได้ดี แล้วกุกูกุจจ่อเลื่อนแฟ้มเอกสารให้เขาลงชื่อเพื่อรับป้ายประชุม

ลายมือหนาหนัก เขียนตัวดปลายสวยราวกับลายมืออาลักษณ์โบราณ ระบุชื่อเจ้าของลายเซ็นว่า

“วงศ์เมือง แสหนทรงพล”

พอเขาค่อยหลัง เสียงกระซิบระหว่างกันก็เกิดขึ้นระหว่างหญิงสาวทั้งสอง

“ใช่เธอ... นักเขียนใหญ่”

“ใช่ซี มาหลายหนแล้ว ชอบของเก่า ยิ่งพวกของไทยโบราณๆ ละก็ชอบมาก”

“มิน่า เรื่องค่านะให้ไทยทั้งนั้น ตอนเด็กๆ เราเคยดูทางทีวี ตีใจจังเลย”

ใครจะซุบซิบอย่างไรเจ้าตัวไม่ได้ยินเสียแล้ว เขาก้าวเข้าไปในห้องซึ่งมีคนอยู่เพียงโหล่งโหล่ง ในจำนวนนี้เป็นชาวต่างประเทศเสียมากกว่าไทย อาจจะเพราะการประชุมล้วนนี้มีแต่ของซึ่งไม่เป็นที่สนใจของนักสะสมชาวไทยเท่าไรอย่างพวกตำรับตำรายาเก่าๆ

แต่สำหรับวงศ์เมืองแล้ว สิ่งเหล่านี้มีค่าอย่างมากสำหรับเขา หลายครั้ง

ที่เดียวที่เขาได้ของซึ่งไม่เป็นที่แก่งแย่งแข่งขันของคนอื่นไป ในราคาที่เขาเองรู้สึกว่าเป็น ‘คุ่มค่า’

ผิดกับน้องชายเขา พอรู้เข้าเมื่อไรจะต้องเปรย

“ซื้อมาทำไมก็ไม่รู้ พอผู้ฟังปลวกกินไปก็สูญเปล่า พี่เอาเงินไปซื้อวิตามิน มากินให้แข็งแรงดีกว่า สุขภาพยังไม่ค่อยดีอยู่ด้วย”

วงศ์เมืองรำคาญเกินกว่าจะเถียงว่าแม้สุขภาพกายเขาเริ่มทรุดโทรมลงตามวัย แต่ก็ไม่ถึงกับล้มหมอนนอนเสื่อ และอีกอย่าง ถ้าเทียบกันระหว่างสุขภาพจิตของพี่และน้อง เขาเชื่อว่าตัวเองมีเหนือกว่าว่จัน แม้ว่าน้องชายเขาเป็นเศรษฐี มีเงินพอจะโปรยหว่านประมุขของไปได้ทั้งบริษัทก็เถอะ

การประมุขเริ่มขึ้นอย่างไม่คึกคักเท่าไรนัก

วงศ์เมืองนั่งเฉยๆ ปล่อยของเก่าแต่ละชิ้นประเภทเครื่องกระเบื้อง ภาชนะเครื่องประดับ ผ่านไปอย่างไม่สนใจ จนกระทั่งมาถึงรายการสุดท้าย

“สมุดข่อยโบราณอยู่ในสภาพดีมาก ไม่ชำรุด จารึกวรรณคดีสำคัญของไทย คือเรื่องขุนช้างขุนแผน ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแล้วว่าไม่มีอยู่ในหอสมุดแห่งชาติ เป็นสำนวนพิเศษไม่ซ้ำกับที่เคยรู้จักกันมาก่อน”

เขาขยับตัวอย่างสนใจ เวลาที่รอคอยมาถึงแล้ว

“เริ่มราคาที่ ๕,๐๐๐ บาทครับ มีท่านผู้ใดเสนอราคาสูงกว่านี้...”

ไม่มีใครขยับตัว คนที่มาประมุขสนใจของเก่าอย่างอื่นมากกว่าหนังสือหลายคนลุกออกไปและมีคนทยอยลุกตามไปจนเหลือเพียงวงศ์เมืองคนเดียวในห้อง

เขาขยับขึ้นแทนคำตอบ

“ครับ เป็นอันว่า...”

เขาได้สมุดข่อยเล่มนั้นมาสมความคาดหมาย ไม่ลำบากยากเย็นอะไร แต่สำหรับเขา ขุนช้างขุนแผนสำนวนที่ไม่มีในหอสมุดแห่งชาติหรือที่ไหนๆ เป็นสิ่งที่มีคุณค่ามหาศาลสำหรับผู้สนใจวรรณคดีอย่างเขา

รถแถมดเชอโรกี คันใหญ่ ใหม่เอี่ยมเพิ่งพ้นสภาพป้ายแดงมา หยกๆ เลี้ยวพ้นจากถนนทางหลวงเส้นใหญ่ที่เชื่อมต่อระหว่างจังหวัด ก็ผ่านเข้าไป ในถนนสายเล็กที่มีบ้านและตึกแถวเรียงรายอยู่ตรงปากทาง

ลึกลงไปอีกหลายกิโลเมตร ความคับคั่งเริ่มบางตาลง กลายเป็นที่ดินโล่งๆ ประปรายอยู่หลายแปลงสลับบ้านเล็กๆ แบบชาวบ้านทั่วไป ตัดเข้าไปจนกระทั่ง ถึงทุ่งนา มีละเมาะไม้สลับบ่อยเป็นหย่อมๆ เห็นกระจ่างอยู่ในแสงแดดอ่อนเหลือง ยามเย็น ฟาดูโล่งกว้างเมื่อปราศจากตึกกรมในตัวจังหวัดฉบับ

ชายผู้นั่งอยู่ตามลำพังบนเบาะหลังของรถ เป็นหนุ่มใหญ่ผิวสองสีค่อนข้าง นวลอย่างคนที่เคยชินกับการอยู่ในห้องปรับอากาศมากกว่าตรากตรำแสงแดด กลางแจ้ง ทรวดทรงขนาดล้นหัด ดูเพรียว ไร้ไขมันพอกพูนอย่างชายวัยเดียวกัน จนยากที่ใครจะเชื่อว่าอายุเขาล่วงเลยมาถึงเลขห้าหน้าห้าแล้ว ผมยังคงดำสนิท และหนัยนต์ามีแววแจ่มใสก็ไม่เคยต้องพึ่งแว่นสายตาเว้นแต่การอ่านหนังสือขนาดเล็ก

เขาชะงักตัวไปตบขาของชายหนุ่มร่างผอมบางผู้นั่งคู่กับคนขับในตอนหน้า

“จ้อ เข้ามานานแล้วนะ ผิดทางรีเปล่า”

“ไม่ผิดครับท่าน อีกประมาณ ๕ กิโลเมตรก็ถึงแล้วครับ”

“ไม่ก็กิโล! ทำทางมันเกือบทะลุถึงอีกจังหวัดได้แล้วนะเว้ย ทางไกลผู้คน ออกยังงี้ ฟังค์มาอยู่ได้ยังไง”

เลขานุการหนุ่มผู้มีนามจริงว่า ‘คณา’ แต่ไม่ค่อยจะมีใครเรียก ทุกคน

หันไปเรียกชื่อที่ตัดมาจากนามสกุล ‘จือจัดการ’ จนเจ้าตัวก็เกือบลืมนชื่อจริงไปแล้ว เคยชินกับเสียงบ่นของเจ้านาย จึงฟังได้โดยไม่เดือดร้อน

เขารู้ตัวว่าเป็นนิสัยของนาย เมื่อต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับผู้หญิงผู้ใดหรือเหตุการณ์อะไรสักอย่างที่เขาไม่อยากจะยุ่งด้วย เมื่อนั้น วัจัน แสนทรงพล ก็จะมีอาการหงุดหงิดเอาใจยากทุกครั้งไป ไม่ได้มีน้ำอดน้ำทนและความใจเย็น ตลอดจนลูกล่อลูกชนอันแพรวพราว เหมือนเวลาที่เขาอยู่ท่ามกลางบุคคลในแวดวงธุรกิจและนักการเมือง ผู้จะบันดลประโยชน์มหาศาลให้กับเขา

วันนี้ วัจันกำลังทำสิ่งที่เขาไม่ต้องการทำ แต่ไม่มีทางเลือกที่จะบ่ายเบี่ยง ในเมื่อเป็นจดหมายเขียนด้วยลายมือพี่ชายคนเดียว ให้นำมาพบด้วยตนเอง แทนที่จะส่งเลขานุการมาหาอย่างที่ทำมาหกเดือนต่อหนึ่งครั้ง

‘ฉันไม่ได้ขออีมเงินแกหรอกนะ อัยระแวงไปเลย แต่ฉันมีความจำเป็นจะต้องให้แกมาพบ หรือถ้าแกไม่ยอมมา ก็ตามเจ้าวิทย์ลูกชายแกมาหาลุงมันด่วน ฉันไม่ต้องรับตัวแทนของแกอีกคราวนี้ ถ้ายังเห็นฉันเป็นที่ที่ขอให้มา ฉันอาจจะรบกวนแกเป็นครั้งสุดท้าย’

ประโยคที่ว่า ‘เห็นฉันเป็นที่’ และ ‘ครั้งสุดท้าย’ ทำให้วัจันไม่มีทางเลือกอื่น ทางเลือกอีกทางคือส่งลูกชายมาแทนก็ถูกปิดประตูไปเสียแล้ว เพราะตั้งแต่สัปดาห์ก่อนมาจนวันนี้ เขายังควานหาลูกชายคนเดียวไม่พบ ไม่รู้ว่าเจ้าวิทย์มันหายไปไหนในมุมใดของประเทศ เท่าที่รู้ว่ายังไม่ได้ไปเมืองนอกก็เพราะหนังสือเดินทางยังทิ้งอยู่ในลิ้นชัก

เขาขบฟันอยู่เงียบ ๆ เมื่อนึกถึงพี่ชายและลูกชาย คนสองคนที่ใกล้ชิดเขามากที่สุด นอกจากภรรยาผู้ยังไม่ได้หย่า แต่แยกกันอยู่คนละบ้าน ล้วนเป็นคนที่ทำให้เขาอารมณ์ถอยไกลจากความชื่นบานทุกครั้งที่เขานึกถึง

พี่ชายคนเดียวของเขาแก่กว่าเขา ๑๐ ปี เมื่อพ่อตายตั้งแต่ลูกชายคนเล็กเรียนอยู่ชั้นมัธยม พี่ชายคนโตก็อุปการะน้องชายอย่างดี จนจบมหาวิทยาลัย ต่อมาจนกระทั่งถึงครึ่งหมื่นและแต่งงาน เขาก็เป็นคนมอบสินสอดทองหมั้นและค่าใช้จ่ายในการวิวาห์ให้ครบถ้วนตามที่พ่อแม่ฝ่ายหญิงตั้งเงื่อนไข แล้วยังให้ทุนน้องชายเริ่มต้นกิจการเล็กๆ ส่วนตัวในระยะแรก จนตั้งตัวได้ บุญคุณเหล่านี้

เป็นสิ่งคำคอคคนกตัญญูรู้คุณอย่างวัจน์ มันทำให้เขามีมูมดีหลงเหลืออยู่มูมหนึ่ง
ในหัวใจ พอจะทนนิสัยที่เขาไม่ชอบและไม่เคยเข้ากันได้กับพี่ชายมาได้จนทุกวันนี้

แล้วเวรกรรมอะไรก็ไม่รู้ ไข่ลูกชายที่มีอยู่คนเดียวกับเขาก็ไหลไปมีนิสัย
เหมือนลุงเสียยิ่งกว่าพ่อ ราวกับว่าเจ้ากรรมนายเวรจะไม่ยอมให้เขาพ้นจากคน
อย่างพี่ชายได้แม้แต่...

วัจน์ดึงความคิดกลับคืนมาเมื่อรถเลี้ยวเข้าถนนเล็ก ๆ สายหนึ่ง ตัดผ่าน
เข้าไปในทุ่งนา สองข้างทางเป็นนาเขียวอ่อนระบัดด้วยต้นข้าว เรียบขจีราวกับ
สนามกอล์ฟสลัดกับนาบัว คือบัวที่ปลูกเอาไว้ในนา ในเนื้อที่ที่ขังน้ำเอาไว้เต็ม
จนเหมือนบึงตื้น ๆ มองเห็นบัวขาวและชมพูเรือออกดอกสล้างแข่งเบียดกันอยู่
เหนือผิวน้ำนิ่ง

แม้ว่าคนอย่างวัจน์ห่างไกลจากอารมณ์กวีและศิลปิน แต่ภาพที่เห็นก็ช่วย
บรรเทาความขุ่นมัวลงได้ชั่วขณะ และถอนใจออกมาอย่างโล่งอก เมื่อเลขานุการ
เอี้ยวตัวมาบอก

“ข้างหน้านั้นละครับ บ้านคุณวงศ์เมือง”

มันอยู่กลางทุ่งนา ถัดจากนาบัว เหมือนกระจุกต้นไม้โตเด่นเห็นแต่ไกล
คนขับจอดลงริมถนน ไม่มีทางรถทอดไปถึงตัวบ้าน ทุกคนจะต้องเดินไปตาม
คันนา จนกระทั่งถึงขอบอาณาเขตซึ่งความจริงคือต้นไม้ใหญ่หลายชนิดขึ้นเป็น
แนวกันสายตาอยู่ จนมองไม่เห็นตัวบ้าน

“เดินไปเถอะ” วัจน์ถามอย่างไม่อยากจะเชื่อตา “ทำไมพี่วงศ์ไม่ทำถนน
ให้รถเข้าถึงบ้าน”

“ท่านไม่มีรถครับ” เลขานุการของเขาตอบตรงประเด็น

เขากลืนคำว่า...และไม่มีอะไรอีกเยอะเลย รวมทั้งไฟฟ้า...เอาไว้ในลำคอ
ไม่อยากให้นายของเขาหงุดหงิดหัวเสียมากไปกว่านี้

พ้นจากวงล้อมของไม้ใหญ่น้อยลดหลั่นกันลงมาเหมือนกำแพงกันไว้เป็นด่าน คือ
พื้นที่โล่งกว้างประมาณหนึ่งไร่ แลเห็นเรือนไทยฝากระดาน เก้าเก้าหลังคาแหลมชัน
และสูง ตั้งโดดเด่น

ไม่มีอะไรน่าอยู่อาศัยเลยทั้งเนื้อทั้งตัว วัจน์บอกตัวเองเมื่อเห็นเข้า

เขาไม่เคยชอบบ้านไม้สี่มีด ๆ แบบนี้ตั้งแต่เห็น วงศ์เมืองน่าจะทำให้มันน่าอยู่ขึ้น หากว่าตัดแปลงเป็นเรือนไทยประยุกต์ ประกอบคอนกรีตหน้าต่างกระจกและลงน้ำมันพื้นมันปลาบ แต่งด้วยผ้าไหมไทยตามห้องหับต่าง ๆ แทนที่จะเก็บไว้ในสภาพดั้งเดิมแบบนี้

อย่างไรก็ตาม มันดูแข็งแรงมั่นคงพอใช้ เมื่อนึกว่าประกอบขึ้นจากเรือนไม้เก่าคร่ำคร่าสี่หรือห้าหลัง พี่ชายเขาตระเวนซื้อมาถูก ๆ จากชาวบ้านหลายรายในต่างจังหวัด แล้วเอาส่วนที่ยังดีอยู่มาผสมผสานสร้างเป็นเรือนไทยหลังเล็ก ๆ ขึ้นสองหลัง มีนอกชานเชื่อมกลาง และมีครัวเล็ก ๆ อยู่ตรงท้ายนอกชาน

หมาไทยที่ใต้ถุนเห่าขึ้นเมื่อเห็นคนแปลกหน้า ครัวเดียวพี่ชายเขาก็โผล่หน้าต่างออกมา ร้องบอก

“ขึ้นมาสิ วัจน์ ฉันรอแกตั้งแต่เช้า”

ไม่ได้เห็นหน้ากันนับแต่วงศ์เมืองย้ายมาอยู่ที่นี้ วัจน์รู้สึกว่พี่ชายผมซุบลงไปอีก ทั้งที่ก่อนหน้าก็ไม่เคยเป็นคนแข็งแรงอยู่แล้ว หน้าตาอิดโรยเหมือนคนไม่ได้นอน

“พี่ป่วยหรือ” เขาถามออกไปทันที พลังรีบก้าวขึ้นบันไดสูงชันขึ้นไปทันที พี่ชายของเขาก้าวข้ามธรณีประตูออกมาถึงพาไลหน้าเรือน ชวนเซคล้ายทรงตัวไม่อยู่ วัจน์ยึดแขนอีกฝ่ายไว้แน่น สัมผัสความผ่ายผอมของเนื้อแขนด้วยความตกใจ

“พี่ไม่สบายจริง ๆ ด้วย ไปหาหมอหรือยัง”

“หลายวันมานี้อดหลับอดนอน...ก็เลยเพลีย” อีกฝ่ายตอบเสียงอิดโรย

“แล้วพี่อดหลับอดนอนทำไม” น้องชายย้อนถามทันที เสียงค่อนข้างแข็งขึ้น “อย่าบอกนะ อดนอนเพราะอ่านหนังสือ เคยบอกแล้วว่าให้ออกกำลังกายบ้าง ไม่ทำอีกละซี”

อีกฝ่ายสลดแขนหลุดออก ยกขึ้นโบกด้วยท่าทางระอิดระอาใจ

“ฉันขอชะทีเหอะนะ แกเป็นน้องนะไม่ใช่พ่อฉัน สัมทบบาทอยู่เรื่อย...นี่เข้ามาในนี้ ฉันมีเรื่องจะพูดกับแก ให้นายจื่อคอยอยู่ข้างนอกก่อน”

เลขานุการหย่อนตัวลงนั่งห้อยขาบนพาดูอย่างว่าง่าย แต่ไม่วายเหลียวมองด้วยความเป็นห่วง เมื่อเห็นนายพุงพี่ชายก้าวข้ามธรณีกลับเข้าไปในห้อง ทำทางทุลักทุเลไม่ถนัด

วัจน์ไม่ได้นึกถึงความลำบากที่ต้องประคองพี่ชาย เขาเต็มใจเรื่องนี้ แต่สิ่งที่ไม่เต็มใจ...คือการก้าวเข้าไปในห้องมืดเสียจนเหมือนหลุดจากกลางวันเข้าไปสู่กลางคืนโดยไม่ทันตั้งตัว

เขาไม่เข้าใจว่าทำไมพี่ชายไม่ใส่หน้ากากจระจกกว้างๆ ให้แสงสว่างมันสาดส่องเข้ามามากกว่านี้ คงปล่อยให้ห้องที่กั้นด้วยฝาผนังไม้สีเข้มนั้นมืดทึบ ไม่ว่าเข้าสายป่ายหรือเย็น...

ยังเป็นตอนเย็นละก็ มันมืดชะงอน...

“ระวังนะ ชุ่มข้ามไปเตะม้าเข้า”

วัจน์เตะเครื่องเรือนในห้องเข้าบังใหญ่ทันทีที่ขาดคำ เขามองไม่เห็นมันจริง ๆ สายตาเขาไม่ได้สั้นหรือยาวเกินไป เพียงแต่เขาไม่มีแก้วตาอย่างแมวเท่านั้น

“ทำไมไม่รู้จักเปิดไฟ” เขาย้อนถามอย่างหงุดหงิด “มืดยังงี้ใครมันจะเห็นพี่นั่งอยู่ได้ไงไม่เข้าใจเลย”

“ที่นี้ไม่มีไฟฟ้า เต็มวันจะจุดเทียนให้เอง สายตาแก่ไม่ชิน ช่างมันเถอะเรื่องนั้น...อ้อ! นั่งลง”

สายตาของวัจน์เริ่มชินกับเงาสลัว พอจะมองเห็นว่าเขาก้าวเข้ามาในห้องที่กว้างใหญ่เต็มเนื้อที่ของเรือน มีเครื่องเรือนไม่กี่ชิ้น แต่ดูมืดจากเงาตะคุ่มของหนังสือใหญ่หน่อยเต็มชั้นริมฝาผนัง แล้วยังกระจัดกระจายอยู่บนตั่งและม้าใหญ่น้อยในห้อง ริมผนังมีตู้แบบโบราณ เขียนลายบนบานประตูลากกับตู้พระธรรมตามวัดเพิ่มเงามืดมากขึ้น จะมีสว่างก็ตรงตั่งยาวซึ่งปูด้วยพุกหนา ปูผ้าสีชาวสะอาดใช้เป็นเตียงนอน

พี่ชายเขาชี้ให้ห้องชายนั่งลงบนพรมผืนเล็ก ๆ ปูไว้หน้าม้าสี่เหลี่ยมเตี้ย ๆ ตัวใหญ่ มีหนังสือและสมุดข่อยวางเรียงซ้อนกันอยู่เกือบครึ่งเนื้อที่ทั้งหมด ในห้องไม่มีเก้าอี้เลยสักตัวเดียว

ความสนใจของวัจน์ละจากห้อง กลับไปที่ประโยคแรก

“หมายความว่ายังไง ไม่มีไฟฟ้า ไฟดับหรือ”

“บอกว่าไม่มีไฟฟ้าก็คือไม่มีไฟฟ้า ถ้าไฟดับฉันก็บอกแล้วว่าไฟดับแล้วซี”

“ฉันสั่งช่างให้เดินสายไฟตั้งแต่สร้างบ้าน เกิดอะไรขึ้น”

“ฉันไม่เอาเอง ไม่จำเป็น”

“ถ้าไม่มีไฟฟ้าแล้วพี่จะบิมน้ำบาดาลขึ้นมาใช้ได้อย่างไรกันล่ะ” น้องชายชักต่อเหมือนไม่ยอมเชื่อหูตนเอง

“ก็ไม่มีบิมน้ำบาดาลถามซะก็ได้มัย...ฉันไม่ได้เรียกแกมาให้ชักฉันเหมือนนาย...เอาละ จุดเทียนแล้ว”

ปลายเทียนเหลืองใสค่อย ๆ ลุกขึ้น ตั้งตรง เพราะไม่มีกระแสลมจะทำให้หันเหวี่ยงไหว เทียนขี้ผึ้งตั้งสงบอยู่บนเชิงเทียนเล็ก ๆ บนม้านั่งหนังสี

ผู้เป็นที่ทรุดตัวลงนั่งเหยียดขาบนหมอนรองรูปสี่เหลี่ยมใบแบนแข็ง เสียงทอดถอนใจบอกความหนักใจมากกว่าเหนื่อยอ่อน

“ว๊จัน...” เสียงเรียกของวงศ์เมืองแพรวเบาละ “ถ้าไม่จำเป็นถึงที่สุดแล้วฉันจะไม่ร้องขอแก รู้ว่าแกมันงานมาก เงินมาก แล้วแกก็ไม่มีวันเข้าใจวิถีชีวิตแบบฉัน แต่ฉันกำลังจนปัญญา...”

แสงเทียนส่องกระทบดวงหน้ารูปยาว ชูบ มองเห็นเส้นผมขาวโพลนเกือบทั้งศีรษะ ผิวเผือดเหลืองเหมือนกระดาษสาเก่า ๆ มีแต่นัยน์ตาดำขลับเท่านั้นที่บอกความมุ่งมั่นไม่เปลี่ยนแปลง

“ฉันจะเล่าเรื่องให้แกฟัง แกคงรู้ใช่ไหมว่าตั้งแต่มาอยู่บ้านนี้ ถึงฉันเลิกอาชีพนักเขียนนิยาย ฉันก็หันมาอ่านมาค้นคว้าเรื่องหนังสือโบราณ หนังสือมันซึมเข้าไปในสายเลือดเสียแล้ว วางมือไม่ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์...”

ความคิดของว๊จันเริ่มลอยไปไกล กลับไปในอดีต...ทั้งที่ไม่ได้อยากจะกลับเขาเป็นคนห่างไกลจากความเพ้อละเมอคำหนึ่งถึงเรื่องที่มันไม่เกี่ยวกับอาชีพการงาน

ไอซี เมื่อสามสิบกว่าปีก่อน พี่ชายเขาเป็นนักเขียนนิยายที่มีชื่อเสียงระดับ ‘จอมยุทธ์’ คนหนึ่งของวงการ เรื่องที่ผู้อ่านติดอกติดใจกันก็คือเรื่องชีวิตการต่อสู้ของลูกผู้ชายที่ใช้ฉากย้อนยุคไปสมัยประวัติศาสตร์สมัยอยุธยา พระเอกมักจะไต่เต้าขึ้นมาจากชาวบ้านหรือไม่กี่ลูกของนายทหารเก่าพลีชีพในสงคราม จน

กลายเป็นแม่ทัพสำคัญของอดีตกษัตริย์พระองค์ใดพระองค์หนึ่งในพงศาวดาร

รายได้สม่าเสมอมาจากการเขียนนิยาย เป็นรายได้ที่ตีพิมพ์จะส่งเสียน้องชายคนเดียวให้จบมหาวิทยาลัยได้ วงศ์เมืองไม่มีลูก อยู่กันสองคนกับภรรยาจนเธอถึงแก่กรรมไปเมื่อปีเศษ ๆ ก่อนนี้

จุดหักเหในอาชีพมาถึงเมื่อสังคมเปลี่ยนแปลง คนอ่านรุ่นเก่าค่อย ๆ หดไป เรื่องในอดีตกลายเป็นเรื่องห่างไกลตัว คนรุ่นใหม่ชอบเรื่องทันสมัยทันเหตุการณ์ ปัจจุบัน ไม่ว่าจะป็นนิยายรัก นิยายครอบครัวหรือเรื่องสะท้อนสังคม นักเขียนรุ่นใหม่ ๆ ที่ทันความเปลี่ยนแปลงของสังคมยุคใหม่เดินเข้ามาแทนที่ วงศ์เมืองก็วางปากกาลงเด็ดขาด แสดงจุดยืนว่าเขาไม่ต้องการเปลี่ยนแนวไปเขียนแบบอื่น นอกจากแบบที่เขารัก

ตรงกันข้ามกับพี่ชาย วัจน์ไม่เคยชอบอ่านนิยาย...เขาเคยหยิบหนังสือมาเปิด ๆ แล้วก็วางลง ง่วงเกือบหลับหลังจากอ่านไปได้ไม่กี่หน้า เขารำคาญโลกของความเพื่อฝัน เขาชอบสิ่งที่หยิบจับได้และมองเห็นได้ในโลกของความเป็นจริง แต่เขาก็เคารพความคิดฝันของพี่ชาย เพราะมันเป็นความฝันที่เกื้อหนุนความจริงในชีวิตเขา จนก้าวหน้าถึงระดับเศรษฐีอย่างที่เป็นอย่างนี้

เมื่อภรรยาถึงแก่กรรม วงศ์เมืองขายบ้านเดิมที่ฝั่งธนบุรี แล้วอพยพตัวเองออกมาใช้ชีวิตสันโดษเกือบจะเท่าฤๅษีที่ไพร่อยู่ต่างจังหวัด

“พี่จะอยู่ได้ยังไงไกล ๆ คนเดียว” วัจน์ค้ำพี่ชายเมื่อรู้เข้า “อายุก็ชกจะมากแล้ว อยู่ชงๆที่นั่นเถอะ ถ้าไม่อยากอยู่กับฉันก็หาที่อยู่ใหม่ในกรุงเทพฯ”

“ฉันแพ้ลมพิษ แพ้ฝุ่น แล้วไม่อยากกินสารตะกั่วตามถนนเข้าไปทุกวัน” พี่ชายตอบอย่างไม่ให้ความหวังใด ๆ แก่น้องชาย “ฉันตัวคนเดียวไม่มีห่วงอะไรอีก ขอฉันอยู่บ้านปลายอย่างที่ควรอยู่เถอะ คนอย่างฉันไม่ค่อยแข็งแรง อยู่เกินหกสิบก็เก่งแล้ว”

“ไม่คืนะพี่” วัจน์ยังไมยอมแพ้ “คนเขาจะว่าฉันใจดำกับพี่ ถ้าพี่อยากอยู่จริง ๆ ก็เลิกเมืองชายทะเลมั่วละ เอาที่ใกล้ความเจริญหน่อย...”

“โอ้ววัจน์ สิ่งที่แกเรียกว่าความเจริญ มันคือความเสื่อมของฉัน...รู้ไว้สุขภาพฉันเสื่อมก็เพราะความเจริญทางวัตถุที่แก่ลึ้มกะมันหนักหนาที่แหละ”

เขาสาวสายป่านความคิดย้อนอดีตกลับคืนมา มารู้สึกตัวเมื่อได้ยินเสียงของพี่ชายผ่านเข้าหูซ้ายออกหูขวาไปพักใหญ่แล้ว

“...คนแต่ละคนสั่งสมบุญกรรมแตกต่างกัน ฉันมานึกดูแล้ว จิตฉันคงผูกพันอยู่กับเรื่องที่ผมรัก มันจึงกลายเป็นประตู่ให้ฉันก้าวเข้าไปถึงมิติที่คนประเภทฉันสร้างขึ้น น.ม.ส. กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ท่านพูดถึงสวรรค์ชั้นกวี เป็นภพภูมิที่ผมเจอเข้านี้หรือเปล่าก็ยังไม่ตัดสินไม่ได้ แต่ว่ามันไม่ใช่เรื่องภาพหลอน ไม่ใช่ที่ผมเห็นไปเอง”

วัจน์เพิ่งจะค้นพบว่า ภาษาไทยที่เขาฟังไม่เข้าใจเลยสักคำก็มีอยู่เหมือนกัน... ในขณะนี้เอง

“พี่เล่าให้ง่าย ๆ หน่อยได้ไหม” เขาหลุดปากออกไปงง ๆ

“ก็อย่างที่ฉันพูดมา...ก็ไม่เข้าใจเลยรีไร เห็นนั่งมองออกเป้ง มันเริ่มตั้งแต่ฉันเริ่มซึมซาบภาพในอดีต...ฉันมองเห็นทุกฉากทุกเหตุการณ์ในพระราชพงศาวดารไม่ฉันเขียนหนังสือไม่ได้ แล้วเมื่อย้ายมาจ้บวรรณคดี ฉันก็มองเห็นไม่ได้ต่างอะไรจากอย่างแรก มันไม่ใช่ความเพ้อฝันของคนชายฝัน...มันเป็นภาพจากอีกมิติหนึ่งที่หลุดเข้ามาสู่การรับรู้ของคนประเภทฉันต่างหากเล่า มันไม่เกิดกับคนประเภทแก วัจน์ อย่างแกมันเห็นแต่ตัวเลขราคาหุ้น”

นี่ก็อีกครั้งหนึ่งที่ภาษาไทยไม่ได้สื่อความเข้าใจให้คนฟัง วัจน์เริ่มมีหัวแต่ก็แข็งใจตอบว่า

“นิยายเรื่องใหม่...ก็ฟังดีนี่ จะพิมพ์เมื่อไหร่ พี่ให้ฉันพิมพ์ให้ใหม่ละ ต้นทุนก็ไม่มาก”

วงศ์เมืองเอ็ดตะโรออกมาทันที

“ไอ้วัจน์! ไอ้เวร! แกไม่ได้ฟังฉันเลยอะ”

น้องชายยังคงนั่งงออยู่อย่างเก่า เขาขยับขาไปมาเพื่อให้อาการเป็นเหน็บที่กำลังเล่นงานอยู่ค่อยคลายลง

“ฉันไม่ได้เขียนนิยาย ไอ้บ้า ฉันพูดถึงเรื่องจริง...ถึงอีกภพภูมิหนึ่งที่ฉันเห็นมา แล้วพบผู้หญิงที่ฉันเล่าให้แกฟังอยู่นี่ไง ฉันสงสัยตั้งแต่อ่านหนังสือแล้วว่าไม่ใช่นางสร้อยฟ้า ก็ไม่ใช่สร้อยฟ้าจริง ๆ...เธอเป็นพี่น้องกัน ธิดาเจ้าเชียงใหม่”

ด้วยกันทั้งสองคน แต่จะด้วยอะไรก็ตาม ชุนข้างชุนแผนฉบับหอพระสมุด
พูดถึงแต่นางสร้อยฟ้าคนเดียว สร้อยสุมาลีหายไป...ฉันค้นพบในสมุดข่อย
ฉบับเฉลยศักดิ์ที่มีคนเอามาขายให้นี่ละ...”

คราวนี้วัจน์เริ่มเข้าใจ เป็นความเข้าใจที่ทำให้เขาเย็นวาบไปทั้งตัว แพบจะ
ผูกหูขึ้นเสียเดี๋ยวนั้น ต้องค่อยๆ สะกดเสียง ผ่อนลมหายใจ

“เอ้อ...พี่พูดถึงชุนข้างชุนแผน...หมายถึง...หมายถึงหนังสือเล่มโต ๆ นั้น
นะหรือ”

“แล้วจะมีชุนข้างชุนแผนที่ไหนอีกล่ะ ว่างี้เงา”

วัจน์ไม่ถือสาคำท่าย เขากำลังรู้สึกเหมือนถูกโยนอยู่กลางคลื่นในทะเล

“แล้วมีอะไรหายไปนะ”

“ไม่ใช่อะไรหาย ผู้หญิง...ลูกสาวเจ้าเมืองเชียงใหม่ ผู้หญิงคนสวยที่
พลายงามเข้าไปเจออย่างไง คนที่หนังสือบรรยายไว้ว่า

“นั่งสนิทเหนือหมอนดังท่อนแก้ว
พระพักตร์แผ้วมิได้มีรอยผีไฟ
งามขนงกั้มลละม่อมละไม
แต่หลับเนตรยังวิไลประหลาดนาง
นาสิกตละทรงพระแสงขอ
โอษฐ์ล่อเรียมริมเหมือนจิมฝาง
สองปรางอย่างผิวผลมะปราง
ดูทรงคอกคองอย่างกลิ้งกลม
งามระหงทรงศรีไม่พีผอม
เพริศพร้อมแต่บาทจนถึงนม
กระหม่อมุ่นเกศาก็น่าชม...”

วัจน์เหลือที่จะอดทนอยู่ตรงนั้นได้อีก เขาขยับตัวลุกขึ้น ไม่สนใจอาการ
เป็นเหน็บที่เหมือนเข็มสักเล็ก ๆ แหวงยิงอยู่ทั้งช่วงขา

“ฉันเข้าใจแล้วว่าพี่ พี่พูดถึงผู้หญิงในขุนช้างขุนแผน”

“เออ ใช่ บทแกจะเข้าใจก็เข้าใจงายดีนี่หว่า” พี่ชายหน้าตาบอความโล่งใจ “เขาก็เลยตามฉันมาอยู่ที่นี้ ฉันก็ไม่รู้จะปฏิเสธยังไง เลยให้นอนเรือนโน้น แล้วฉันก็อยู่เรือนนี้ แกไม่ต้องกลัวฉันคิดอกุศล เขาคราวลูกคราวหลาน...ข้อสำคัญคือฉันจะทำยังไงดีกับคนที่มาตามเขากลับ คิดหาทางออกเท่าไรก็คิดไม่ตก กินไม่ได้ นอนไม่หลับ จนเป็นลมหน้ามืดไปหลายหนแล้ว ทีนี้ถ้าฉันต้องเข้าโรงพยาบาล หรือปุบปับตายไป ใครจะคุ้มครองสร้อยสุมาลี”

เหงื่อเริ่มซึมออกมาเต็มขมับของวัจน์ เขาไม่รู้สิกร้อน แต่เหงื่อก็แตกซิกออกมาท่วมตัว

สิ่งเดียวที่หลุดเขาไ้จากความรู้สึกเหมือนจะเป็นลมในตอนนั้นก็คือคำเตือนสติตัวเอง ผุดขึ้นมาทันเวลา

ใจเย็นๆ ใจเย็นๆ...อย่าเพิ่งตกใจ โรคนี้มันอาจจะแก้ไขได้ หรือแก้ไม่ได้ ก็ผ่อนหนักให้เป็นเบาได้ ต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้าก่อน!

วงศ์เมื่อตีความอาการตกใจของน้องชายไปอีกทางหนึ่ง

“นี่ก็แล้ว แกรู้แกก็ต้องตกใจ นี่ลองฉันเล่ารายละเอียดให้แกฟังทั้งหมดนะ แกจะรู้ว่าทำไมฉันกลุ้ม ปัญหาแบบนี้ไม่มีใครเคยเจอ”

“เอ้อ...พี่...” วัจน์ซัดจังหวะ เอ้อมมือไปจับแขนอีกฝ่ายไว้ “เราออกไปข้างนอกกันก่อนดีไหม”

พี่ชายมองหน้าน้องชาย

“ทำไม...เอ๊ะ! แกเป็นอะไร หน้าซีดไปหมด”

“ฉัน...ไม่เป็นอะไร...แต่ว่าพี่...”

“ไม่เป็นอะไรได้ยังไง” วงศ์เมื่อลืมเรื่องที่กำลังพูดค้างกันอยู่ แต่เมื่อลงบนหลังมือน้องชาย “มือเย็นเฉียบ กินข้าวมาหรือยัง หรือว่าแกเป็นโรคหัวใจเออ! จริงซี พวกนักธุรกิจมักจะมีโรคนี้ ระวังโรคเครียดตามหา...นี่แก ฉันว่าแกทำเหมือนหัวใจจะวาย...”

ความห่วงใยน้องชายเพิ่มทวีขึ้น วงศ์เมื่อตะโกนเรียกเลขานุการหนุ่มผู้หนึ่ง จับเจ้าอยู่ข้างนอก

“จื่อ...จื่อ เข้ามาเร็วเข้า นายเป็นอะไรไปแน่ะ”

คณาว่องไวสมกับหน้าที่ ยังไม่ทันขาดเสียงเขาก็เฟ่นพรวดข้ามธรณีประตู เข้ามาถึงในห้อง หน้าตาเล็กลั่น

“นายเป็นอะไรไปครับ”

“ไม่รู้ พวดด้วยดี ๆ ก็ทำท่าเหมือนเป็นลม” วงศ์เมืองว่า “เอาออกไปสูดอากาศข้างนอกหน่อย ในนี้เหม็นอับทึบ”

วังน้อยอยากบอกใจจะขาดว่า...คนที่น่าเป็นห่วงที่สุดก็คือพี่ชายของเขานั่นแหละ แม้เขาไม่ได้เป็นจิตแพทย์ แต่เขาก็พอบอกได้ตั้งแต่ได้ยินคำพาล่ามเป็นคั้งเป็นแคว ของฝ่ายนั้นแล้วว่า วงศ์เมืองไม่ควรจะอยู่ตามลำพังอีกต่อไป แม้แต่วันเดียว อากาศทางจิตประสาทคุกคามอดีตนักเขียนใหญ่คนนี้นั้นน่าวิตก

สิ่งที่เย็บปากไว้ไม่ให้บอกออกมาก็คือ เขารู้นิสัยพี่ชายดี นอกจากเป็นคนเพื่อฝันแล้ว วงศ์เมืองยังเป็นมนุษย์ดีจอร์นไม่เป็นรองใครในโลก เรื่องจะเอาตัวไปให้หมอรักษา ถ้าเจ้าตัวไม่ยินยอม นอกเสียจากใช้กำลังจูดคว้าเอาตัว ๆ ก็อย่าหวังเลยว่าจะมีทางอื่น

ถ้าจะจูดกระชากลูกถ่วงศ์เมืองลงจากบ้าน แม้ว่ามีเลขาฯหนุ่มและคนรถช่วยอีกคนหนึ่ง มันก็ยอมเป็นเรื่องทุลักทุเล พี่ชายอายุมากแล้ว สุขภาพไม่ค่อยดี หน้าตาก็ดูอิดโรยเหมือนไม่ได้นอน...แน่ละ คนฟุ้งซ่านขนาดนี้คงนอนไม่หลับอยู่บ่อย ๆ วังนี้ไม่อยากเสี่ยงให้พี่ชายบอบช้ำมากไปกว่านี้

สมองเริ่มทำงานอย่างหนัก ภายใต้อิทธิพลอันเปลี่ยนพลีแรง...เขาจะต้องเอาตัวพี่ชายลงไปถึงรถให้ได้ แล้วพาไปรับการรักษาไม่ให้ชกช้ำ

วังนัปล่อยให้คนทั้งสองช่วยกันประคองออกมาข้างนอก ลงนั่งเหยียดขา บนพาดไลเหมือนหมดแรง

“ยาตมครับนาย”

เลขานุการของเขาถูกลูกจอบเปิดเบ้าเล็ก ๆ สะพายหลัง เต็มไปด้วยซองสารพัด อย่างราวกับกระเป๋าของโตรีมอน ค้วยาตมขึ้นมารอที่จุมูก

“ค่อย ๆ สูดนะ จะดีขึ้น” วงศ์เมืองกำชับ

‘งานเฉพาะหน้า’ คือต้องเอาตัวพี่ชายกลับไปด้วยกับวันนี้แหละ นอกจาก

เขาแล้วไม่มีใครทำได้

เศรษฐกิจอย่างเขามิงานล้มมือจนท่วมหัว ถ้าหากว่าละเลยงานอย่างใดอย่างหนึ่งไป ด้วยสโลแกนว่า ‘พุงนี้ค่อยทำ’ กว่าจะมานึกได้ก็...โน่นเนาะ...บางทีปีถัดไป

ได้ยินพี่ชายถามด้วยความเป็นห่วง โดยไม่รู้ื่อไหนอืเห็นเลยว่าจริง ๆ แล้วใครคือเป้าหมายของความน่าเป็นห่วง

“รู้สึกดีขึ้นหรือยัง ไปเช็กร่างกายประจำปีรีเปล่า อยู่ๆ เป็นลมนี้มันไม่ค่อยดีนา”

“ไป...เฮ้ย...เปล่า” วัจน์ยอมละเมิดศีลข้อ ๔ เพราะเขาไปเช็กมาแล้วเมื่อหกเดือนก่อน “พี่ละ”

“ฉันต้องไปทุกหกเดือนละแก ฉันไม่ค่อยแข็งแรง”

“งั้น...พี่ไปด้วยกันหน่อยได้ไหม”

“อะไรวะ แก่จนปุนนี้แล้วยังต้องชวนพี่ไปเป็นเพื่อน” พี่ชายมองหน้า

“ไม่อยาก” น้องชายนึกหาทางออกได้ทันทีที่ตีหน้าชื่อเล่นละครต่อไป “ไปคนเดียว...ไม่ชอบ น้า! พี่ไปด้วยกันหน่อย เพื่อฉันตายปุบปลึงไปได้ฝากลูกชายเอาไว้กับพี่”

วงศ์เมืองปลักไหล่ น้องชาย หัวเราะขันๆ

“พูดอะไรเป็นกลาง ไม่ดีไว้ย ฉันจะไปได้อย่างไร ฉันต้องเฝ้าสร้อยสุมาลีอยู่ทางนี้ ถ้าฉันไม่อยู่ชะคนแล้วใครจะคุ้มครอง”

คณาได้ยินชื่อนี้เป็นครั้งแรกก็ทำหน้าต๋นๆ ส่วนวัจน์ยกมือกุมขมับ ชื่อนี้หรือชื่ออะไรก็ตามที่พี่ชายเอ่ยถึง กลายเป็นหนามเสียดแทง ระคายไปทั้งโสดประสาท

เขานับหนึ่งถึงสิบอย่างยากเย็น

ไม่ว่าจะเป็นโรคจิต โรคประสาท โรคประสาทหลอน หรือประสาทเสื่อม อัลไซเมอร์ เขาก็ไม่ยอมให้มันเกิดขึ้นแก่พี่ชายผู้มีพระคุณ แม้เป็นพี่ผู้มีความเห็นไม่เคยลงรอยกันเลยก็ตาม

“ไม่เป็นไร” เขาฝืนใจตอบ ซ่อนความกังวลไม่ให้อีกฝ่ายเห็น “ฉันจะให้

คนมาเฝ้าบ้านนี้ไว้ยี่สิบสี่ชั่วโมงเลย จื่อ...ไปสั่งพวก รปภ.จากบริษัทที่นี่ เปลี่ยนนวร
เฝ้าตลอดวันตลอดคืน แต่ตอนนี้...พีไปกับฉันก่อน”

“พวก รปภ.เราเอะ ให้เฝ้ารอบนอกของบ้านดีไหมนะ” วงศ์เมืองล้งเล “ฉัน
ไม่ยอมให้ขึ้นมานบนเรือน สร้อยสุมาลีเป็นผู้หญิงสาว เพชรกล้าถึงมีฝีมือ
ก็คนเดียว จะช่วยอะไรได้ถ้าคนของนายรุมกันเข้ามา”

เพชรกล้า...ใครโผล่กันเข้ามาอีกล่ะวะ โอโย! ภูนี่กว่าเพื่อถึงนางสาวสร้อย
เส้นยาวๆ นั้นคนเดียวซะอีก

คณาหลุดปากถามออกไปด้วยความพิศวงงงงวย

“ใครกันครับ”

“เป็นลูกชายแม่ทัพแสนตรีเพชรกล้า เชื่อเจ้าท้าวคำแมนของเชียงใหม่
พ่อถูกพลายงามฆ่าตายในที่รบ ตัวเขาก็เลยได้เลื่อนขึ้นกินตำแหน่งพ่อ ทำหน้าที่
คุ้มกันสร้อยสุมาลี แต่ฝีมือคงสู้พลายงามไม่ได้ ยิ่งขุนแผนยังไม่ต้องพูดถึง
เพชรกล้ายิ่งหนุ่มมาก”

วงศ์เมืองหันไปอธิบายด้วยเสียงธรรมดาๆ เหมือนกำลังเล่าข่าวในหนังสือพิมพ์
ที่ใครๆ ก็รู้ดีอยู่แล้ว

คณาตาเหลือกเมื่อได้ยิน

“ว่าไงนะครับ”

วัจน์อายเลขานุการของเขาแทบแทรกแผ่นดินหนี แม้จะปลอบใจตัวเองว่า
อาการโรคจิตไม่ใช่เรื่องน่าขายหน้า มันอาจจะเกิดขึ้นกับใครผู้เคราะห์ร้ายก็ได้ทั้งสิ้น

“ขอน้ำกินหน่อยได้ไหมพี่” เขาหาทางที่จะให้พี่ชายออกห่างไปชั่วขณะ เพื่อ
จะสั่งงานเลขานุการหนุ่มได้เต็มปาก

“ได้ซี เดี่ยวไปรินมาให้”

พอพี่ชายก้าวกลับไปเข้าไปในห้อง วัจน์ก็แทบจะลากคอเลขานุการเข้ามา กระซิบ
เร่งร้อน

“หาทางเอาตัวพี่วงศ์ไปกรุงเทพฯให้ได้ แล้วโทร.หาครีษณุญาหรือแม่ก็
โรงพยาบาลบ้านสมเด็จจ่วนเลย เอ! เดี่ยวก่อน รู้จักอยู่คนหนึ่งนี่ หมอสุจริต
นั่นไง มีเบอร์ที่บ้าน ส่งพี่วงศ์ให้แกตรวจอาการซะเลย”

การพาดวงค์เมืองขึ้นรถไปด้วยกันไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เมื่อคนเข้าใจดีว่านาย ประสงค์เรื่องอะไร มันก็กลายเป็นเรื่องไม่เกินความสามารถ

เขารุกเข้าฝายนั้นจนสำเร็จ ด้วยการกระซิบบอกเจ้านายให้แก่งทำเป็น อាកารหนัก มืออ่อนเท้าอ่อนเหมือนโรคหัวใจกำเริบกะทันหัน ต้องให้พี่ชาย นั่งเป็นกำลังใจไปด้วยในรถ

“นายเป็นห่วงเรื่องมรดกครับ ต้องให้คุณวงศ์เมืองไปด้วย เพื่อเป็นอะไรไป ได้สั่งเสียท่าน” เขาบอกด้วยเสียงอ้อวนอน “ไปเถอะครับ ไม่งั้นนายตายไป เรา จะรู้สึกผิดไปจนตายเลยนะครับ”

วงศ์เมืองลาละลังด้วยความเป็นห่วงบ้าน

“ไอ้จ้าวมันเป็นเรื่องอะไรของมัน อยู่ๆ มันก็ติดพีเหมือนลูกแหงะ วะ! เลือก จะตายเอาตอนนี้ เวลายุ่งบ้านพร้อมหน้าลูกเมียไม่ยกตาย”

“อย่าเพิ่งปนเลยครับ เร็วๆ เข้า คุณว้าจันลูกไม่ไหวแล้ว” คณว่า ขณะที่ อีกมือก็แอบกดพานายเอาไว้ไม่ให้เผลอลูกขึ้นมา “เดี๋ยวผมช่วยประคองนะครับ ท่านนำหน้าลงไปก่อน”

วงศ์เมืองถอนใจยาว รุ่มง่ามไปปิดประตู

“เดี๋ยว ขอปิดหน้าต่างประตูให้เรียบร้อย...เพชรกล้าไปไหน ว่าจะสั่งเสีย ลักหน้อย”

“อย่าเสียเวลาเลยครับ นายอาการหนัก” คณาละลาละลัก เร่งหนักเข้าอีก ไม่ให้ฝายนั้นตั้งตัว

คนรถทำหน้าที่อื่นๆ เมื่อเห็นนายลงจากรถในสภาพถูกประคองปีก ซ้ำ พี่ชายของนายก็ยังเหลียวหน้าเหลียวหลัง สั่งตัวว่า

“พ่อคุณ ช่วยขึ้นไปปิดเรือนด้วย ใส่กุญแจซะ เอะ! ยังงั้นแหละ ใคร จะได้เข้าไปไม่ได้ นี่เจ้าจัน ยังไงซะพุงนี้แกต้องให้จันกลับบ้านนะ จันมีห่วง อยู่ทางนี้”

แกรนด์เซอร์ก็เริ่มเคลื่อนออกจากที่ ขณะมานสนธยาเลื่อนต่ำลงครอบคลุมบริเวณ เรือนไทยปราศจากแสงไฟฟ้า ซ่อนเป็นเงาตะคุ่มคลุมเครือกลืนไปกับหมูไม้ครึมเย็น

โดยรอบ ดูมีตสนิท และวังเวงเหมือนบ้านร้าง เมื่อมองมาจากภายนอก

วังน้่มองเห็นแนวทึบหนึ่งเมื่อเขาเหลียวหลังมามอง ก่อนจะก้าวขึ้นรถด้วยความสมคะเน

ที่บ้านเอาไว้อย่างนี้แหละ อีกวันสองวันค่อยให้เลขานุการมาเก็บของใช้จำเป็นแล้วใส่กุญแจทิ้งไว้เป็นบ้านร้าง ของบนบ้านไม่เห็นน่าจะมีอะไรสูญหาย มีแต่เครื่องเรือนเก่าๆ ไม่มีใครอยากแบกไปให้เหนื่อย หนังสือเก่าแก่ล้วนเป็นที่สนใจของปลวกมากกว่าคน

แต่...เอ๊ะ!

ใต้เงาครีမ်ของต้นตะเคียนใหญ่ปากทางเข้า ที่วังน้่มองเห็นผ่านออกมา เขามองเห็นร่างหนึ่งยืนอยู่ นิ่งสนิท เหมือนรูปหล่อโลหะแสดงสัดส่วนของมนุษย์ วังน้่มองซ้ำเพื่อให้แน่ใจว่าตาไม่ผิด

เขามองเห็นแขนประสานกอดไขว้แนบทรวงอกกว้างด้วยมัดกล้ามเนื้อ ไม่สวมเสื้อ แต่มีผ้าผืนหนึ่งคาดไขว้ท่อนบน จับชายโอบไปผูกไว้หลังคอ ท่อนล่างเป็นผ้าคล้ายโจงกระเบนสีมืด ดวงหน้าเห็นเพียงรางๆ ใต้ผ้าโพก เป็นค้ำหน้าคมเข้มของชายหนุ่มวัยฉกรรจ์ นัยน์ตาคมกล้าแวววาว

แต่ก็เพียงแวบเดียว รถเคลื่อนออกจากที่อย่างรวดเร็ว ก่อนเขาจะมีโอกาสร้องบอกให้คนขับรถหยุดก่อน

ได้ยินวงศ์เมืองบ่นพึมพำอุบอปปูข้างตัว

“เพชรกล้าเห็นแล้ว เสียตายไม่ทันได้สั่ง แต่ก็คงรู้ว่าต้องเฝ้าไม่ให้ใครขึ้นไปบนบ้าน”

รถเริ่มแล่นห่างออกไปทุกที แต่ก็ยังมองเห็นได้จากหน้าต่างเรือนอีกฝั่งหนึ่งของนอกชาน ซึ่งปิดเงียบเชียบแต่แรกเหมือนไม่มีคนอยู่

บานหน้าต่างเปิดแง้มออกมาด้วยมืออวบอ้อมของสตรีสาวนางหนึ่ง หลอนไม่ได้ชะงักหน้า แต่ว่าค่อยๆ มองลอดออกมาอย่างระมัดระวังเหมือนเกรงว่าใครจะเห็น

ดวงหน้าค่อนข้างกลม ผิวขาวเหลืองเห็นชัดจากผมรวบไปเกล้าไว้ตั้ง บอก

แหว่ววิตกกังวลเมื่อมองรถยนต์ซึ่งแล่นไกลออกไป ไม่มีทำที่ว่าจะหันกลับมา เพียงไม่กี่นาทีข้างหน้าก็จะลับไปจากโค้งถนน

หล่อนหันกลับเข้าไปข้างใน ลอดตัวลงเป็นคลานปราดๆ เข้าไปหาหญิงสาวอีกผู้หนึ่งในห้อง หล่อนคนหลังนี้กำลังนั่งอยู่บนตั่ง ปักสะตึงอยู่อย่างไม่เอาใจใส่สิ่งอื่นรอบตัว แม้แต่หญิงสาวอีกคนหนึ่งซึ่งนั่งโบกพัดมีด้ามถึอยาว อยู่บนพื้นข้างตัวคนแรก

พอนั่งลงในท่ากึ่งหมอบ หญิงสาวคนแรกก็บอด้วยเสียงร้อนนกร้อนใจ

“วิปริตผิดอะไรไหนนั่น

มันมากันมีทันไรเข้าในบ้าน

พาคูณพ่อลงเรือนไปไม่ทันนาน

ฤๅเกิดการข้างในไม่ชอบกล

ข้อยซักหวั่นพร้ออกวิตกหนัก

หากทัพีใต้หาญหักเข้ามาปล้น

อยู่ด้วยกันเพียงนี้สามสี่คน

จะหลีกพ้นอันตรายอะไรมี”

ผู้ทำงานฝีมืออยู่เยยหน้าจากสะตึง วางงานลงทันที แทนคำตอบ หล่อนลุกขึ้น เดินตรงไปที่หน้าต่างบานซึ่งเพิ่งถูกปิดกลับเข้ามาอย่างเดิม แล้วผลักบานหน้าต่างเปิดออก ตั้งท่าจะชะโงกมองออกไป

ก็ได้รับคำร้องห้ามจากหญิงสาวผู้นั่งโบกพัด เสียงตกอกตกใจ

“อย่าเหยี่ยมมองพื้นเกลลเยแม่เจ้า

ชายเห็นเข้าเสียสง่าเสียมราศี

แม่ด้งดวงจันทร์าไว้ราศี

มิควรที่กระต่ายมองให้หมองนวล”

หญิงสาวหันขวับมาทันที พร้อมกันนั้นหล่อนก็ผลักหน้าต่างออกกว้าง เป็นเชิงประชิด

แสงสีม่วงคล้ำขมุกขมัวของสนธยากลายเป็นฉากหลัง แทนที่จะข่มให้มืดคล้ำ กลับช่วยรองรับความโดดเด่นของร่างงามระหงได้สัดส่วน ภายใน

ผ้าถุงยาวยกปลายกระหนกกรองทอง เข้ากับสไบหมี่ริ้วทอง จนดูสว่างราวกับ
มีแสงฉายจับออกมาจากภายในตัว ลำแสงเบาบางสุดท้ายกระทบเส้นผมดำ
มันเลื่อม เปล้ากระหมวดสูงปักด้วยปิ่นทองลงยาราชาวดี ตลอดจนตุ้มหูเพชร
พราวพราวและสังวาลพลอยหลากสี

ผิวหน้าของหล่อนเหลืองนวลใส บางเนียนราวกับภาพลงสีด้วยฝีมือจิตรกร
เอก นัยน์ตาใสดำเป็นเงาในกรอบรูปยาว ปลายเฉียงตวัดน้อย ๆ ราวกับบรรจงลาก
ด้วยพู่กันเส้นเล็กคม ตวัดขยับบอกความไม่พึงพอใจอย่างสาวน้อยผู้ถือว่าตนเอง
เป็นใหญ่กว่าคนอื่น

หล่อนเดินกลับมานั่งบนตั่งตามเดิม สะบัดข้อมือซึ่งคล้องด้วยกำไลทอง
รูปนาครชด กิริยาเหมือนเด็กถูกขัดใจ ตวัดสายตาค้อนหญิงสาวทั้งสอง

“เฝ้าแต่รำพึงไม่รู้จบ

เหมือนสวตมนตร์ร้อยตรลบไม่ครบถ้วน

หาทางหนีทีไล่ให้สมควร

มิใช่ชวนพูดจ้อสอพลอนาย”

หญิงสาวทั้งสองก้มหน้างุดงกั้นด้วยความยำเกรง ส่วนคนพูดเมื่อปราม
แล้วก็ไม่ได้สนใจจะต่อความยาวเรื่องนี้ต่อไปอีก

หล่อนเปลี่ยนเสียงเหมือนรำพึงกับตัวเองในตอนต้น แต่ตอนจบก็ไม่วาย
ทำเสียงลำหับเพื่อปรามให้ยำเกรง

“มีเพชรกล้ำอยู่ข้างล่างอย่างครั้งนี้

คงคุ้มกันไพร่ตั้งใจหมาย

สองเจ้าอย่าตีโพยตีพาย

หวายจะลงหลังลายเข้าสักวัน”

“สวัสดีครับคุณวันน์...นายแพทย์สุจริตพูดครับ

เทพมันนี่ผมมอบให้คุณคุณมา เลขานุการของคุณนำมาเปิดให้คุณฟัง ตามความประสงค์ของคุณ เพราะคุณบอกว่าไม่มีเวลาพอจะมาหา หรือพูดกับผมทางโทรศัพท์ งานคุณยุ่งมากช่วงนี้

ผมก็ยุ่งยากเหมือนกัน รู้สึกคล้าย ๆ กำลังเล่นหนังเรื่อง Mission Impossible เหนี่ยะทำลายตัวเองใน ๑๐ วินาที ขอโทษ...ล้อเล่นครับ อย่าซีเรียส

เข้าถึงเรื่องกันได้เลยนะ พี่ชายของคุณที่ถูกส่งตัวมาถึงมือผมเมื่อวันเสาร์ มีอาการอะอะไว้วายเอาการเมื่อรู้ตัวว่าคุณหลอกเอาตัวเขามาส่งให้ผม อย่งไรก็ตาม หลังจากผมพยายามพูดกับเขาดี ๆ เขาก็ยอมอ่อนข้อ แล้วเล่าอาการให้ผมฟัง ทั้งนี้เขารู้ว่าเป็นทางเดียวที่ผมจะอนุญาตให้เขากลับบ้านได้

ก่อนอื่น ผมขอบอกให้คุณสบายใจก่อนว่า ผมส่งเขาไปตรวจร่างกาย วัดความดัน ตรวจหัวใจ สุขภาพทั่วไปของคุณวงศ์เมืองนับว่าปกติ เว้นแต่มีความอ่อนเพลียเนื่องจากเครียดและพักผ่อนไม่เพียงพอ ข้อนี้ผมไม่แปลกใจ คนมีอาการอย่างเขามักจะมีอาการหวาดระแวง ตื่นกลัว นอนไม่หลับ ฟุ้งซ่านร่วมอยู่ด้วย ร่างกายจึงไม่ได้พักผ่อนอย่างคนทั่วไป

ส่วนเรื่องที่คุณคงไม่สบายใจก็คือ อาการของคุณวงศ์เมือง เรียกว่าโรคประสาทหลอน หรือ Hallucination คนแบบนี้มีความเชื่อจริงจังว่าได้เห็น

บางสิ่งบางอย่าง หรือได้ยินบางสิ่งบางอย่างที่มันไม่มีอยู่จริง การเห็นของเขาชัดเจนเป็นจริงเป็นจังมาก ขนาดกลายเป็นเหตุการณ์เรื่องราวไม่แพ้नियाยที่เขาแต่ง...อ้อ ผมเคยอ่านนิยายของคุณวงศ์เมืองสมัยผมอยู่ชั้นมัธยมปลาย แต่งได้สนุกมากครับ ไม่น่าแปลกใจเลยที่โรคประสาทหลอนของเขาดูเป็นจริงเป็นจังมากกว่าใครๆที่ผมเคยพบมา

เรื่องมีอยู่ว่า หลังจากคุณวงศ์เมืองใช้เวลาตอนหลังๆอ่านหนังสือวรรณคดีอย่างหนัก เขาเกิดไปได้สมุดข่อยโบราณมาเล่มหนึ่งจากการประมูลของเก่า เป็นเนื้อความตอนหนึ่งในหนังสือขุนช้างขุนแผนที่ขาดหายไปจากฉบับเต็มซึ่งใครๆอ่านกัน เขาเชื่อว่าเขาสามารถเข้าไปในอีกมิติหนึ่งที่เป็นโลกของหนังสือเล่มนี้ ทำนองเดียวกันกับเราเข้าไปในเวทิละคร แล้วกลายเป็นตัวละครในเรื่อง ผมขอเทียบง่าย ๆ แล้วเขาก็ได้พบปะพูดคุยกับตัวละครในหนังสือเล่มนั้น เหมือนคุยกับคนจริงๆ

คนในหนังสือที่เขาพบ เท่าที่เขาหย่าซ่าซากอยู่หลายหน เป็นผู้หญิงสาวชื่อสร้อยสุมาลี

ผู้หญิงคนนี้เป็นลูกสาวเจ้าเมืองเชียงใหม่ พ่อชื่อเจ้าเชียงใหม่ แม่ส่งครามกับบอญญา เธอได้หนีจากทัพของพ่อที่เดินทางไปยอมอ่อนน้อมขึ้นต่อพระพันวษา กษัตริย์ฝ่ายตรงกันข้าม เพราะว่าถ้าถูกส่งถึงอยุธยาเมื่อไร เธอจะต้องตกไปเป็นพระสนมหรืออะไรสักอย่าง เป็นคำยาวๆ ผมเองก็เรียกไม่ค่อยถูก

สรุปแล้วคือเธอไม่ต้องการเป็นนางเชลย ก็เลยหนีเข้าไปประหวางทาง มีพี่เลี้ยงผู้หญิงสองคนชื่อนางหล้ากับนางลูนตามไปด้วย และมีนายทหารอีกคนหนึ่งชื่อเพชรกล้าเป็นคนคุ้มกัน ทั้งหมดนี้ซ่อนตัวอยู่ในป่า ก็พอดีคุณวงศ์เมืองไปเจอเข้า เขาก็ชวนคนทั้งหมดนี้มาอยู่กับเขาที่บ้านพัก

สิ่งที่คุณวงศ์เมืองมีอาการวิตกเป็นห่วงเป็นใยมากก็คือ เมื่อไหร่ทางอยุธยา รู้เรื่องนี้เข้า พระพันวษาจะต้องยกทัพมาจับกุมเอาตัวคนทั้งกลุ่มนี้ไปลงโทษ เขาก็เลยไม่กินไม่นอนเฝ้าดูว่าทหารจะมาถึงเมื่อไร เพราะเหตุนี้เขาจึงเขียนจดหมายไปหาคุณ ให้ช่วยส่งปรภ.มาดูแลระวังอันตรายให้ด้วย ก็นับว่าดี ทำให้คุณมีโอกาสรู้ว่าพี่ชายคุณป่วยทางจิต มิฉะนั้นเขาอยู่คนเดียว ไม่ติดต่อกับใคร